

WHODUNIT MYSTERIES

Inhoud

Inleiding 6

Zaken

Niveau 1 9

Niveau 2 149

Oplossingen

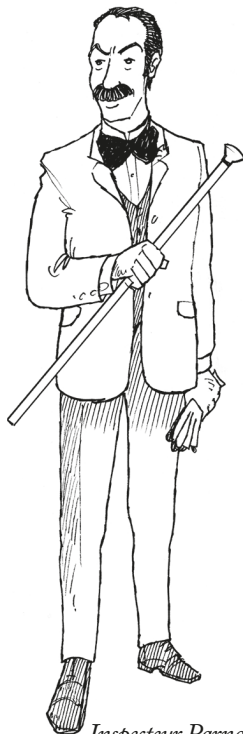
Niveau 1 243

Niveau 2 252

I NLEIDING

Wij mensen zijn nieuwsgierige wezens. Het is zelfs een van onze sterkste kanten. De drang om dingen te begrijpen is iets wat ons maakt tot wie wij zijn. Als onze voorouders tevreden waren geweest met ‘zo is het nou eenmaal’, dan leefden wij nu zonder wetenschappelijke vooruitgang, zonder technologie, zonder al die dingen die wij tegenwoordig zo vanzelfsprekend vinden. Die nieuwsgierigheid, dat vermogen om benieuwd te zijn – om dingen te bedenken en uit te proberen – heeft ervoor gezorgd dat wij zijn wie wij zijn. Het is moeilijk je een versie van de mensheid voor te stellen die niet nieuwsgierig is.

Maar het is tegenwoordig een steeds moeilijker taak om die drang om problemen op te lossen op een behoorlijke manier te bevredigen. Voor de meesten van ons is het antwoord op iets waar we een vraag over hebben binnen een handomdraai op te zoeken op het internet, of anders zo ver buiten een begrijpelijke oplossing dat die kennis bijna nutteloos is. Als de gewone mens het

Inspecteur Parnacki

antwoord zou kunnen weten, staat het online. Zo niet, dan heb je er waarschijnlijk meerdere universitaire diploma's en een peperduur laboratorium voor nodig om het uit te zoeken.

Dat is waarom er puzzels bestaan. Voor je eigen plezier puzzels oplossen, bestaat al zolang het schrift bestaat. Zelfs in de alleroudste geschiedfragmenten, uit het begin van de Babylonische tijd, waren er al raadsels en breinbrekers. We vinden ze in iedere beschaving die we kennen, nieuw en oud. Die oplosdrang is universeel. Gelukkig zijn raadsels niet alleen leuk, ze zijn ook nog eens goed voor onze hersenen. Het is bewezen dat het blijven uitdagen van je hersenen helpt om het geheugen en het vermogen tot redeneren gezond en soepel te houden.

Ik hoop dan ook dat de puzzels in dit boek je niet alleen zullen entertainen, maar dat ze je hersenen ook zullen laten kraken. Elke puzzel betreft een misdaad en het is jouw taak om uit te zoeken wie de dader is. In het eerste deel, Niveau 1, is de redenering rond de dader redelijk rechtlijnig. Ze zijn niet altijd makkelijk te zien, maar de omstandigheden zijn relatief

Miss Mary Miller

ongecompliceerd. In Niveau 2 zijn de omstandigheden wat meer doorzichtig en is het bewijs minder eenduidig. Er zijn hints om je op weg te helpen, mocht je die nodig hebben.

Je wordt tijdens het oplossen van de vraagstukken bijgestaan door drie bijzonder oplettende onderzoekers. **Inspecteur Parnacki** wordt door de pers ‘Paddington’ genoemd, omdat hij eerder in zijn carrière in dat deel van Londen een spraakmakende zaak heeft opgelost. Nu is hij de trots van het politiekorps in de stad waar hij tegenwoordig woont. Een keurig geklede man, met gepaste manieren, en even snel van begrip als logisch. **Miss Mary Miller** is een gepassioneerde vogelaar, *socialite* en theedrinker. Ondanks haar gevorderde leeftijd is haar observatievermogen onovertroffen, en hoewel ze zachtvaardig en onschuldig overkomt, is haar denkvermogen vlijmscherp. Als laatste **Joshua Cole**, een ambitieuze jonge journalist met een fotografisch geheugen, werkzaam voor de *Sentinel*, een van de grootste kranten in de stad. Hij gaat tot het uiterste om tot de kern van een verhaal te komen. Dit indrukwekkende drietal zal aan jouw zijde staan terwijl jij je door de zaken in dit boek heen werkt.

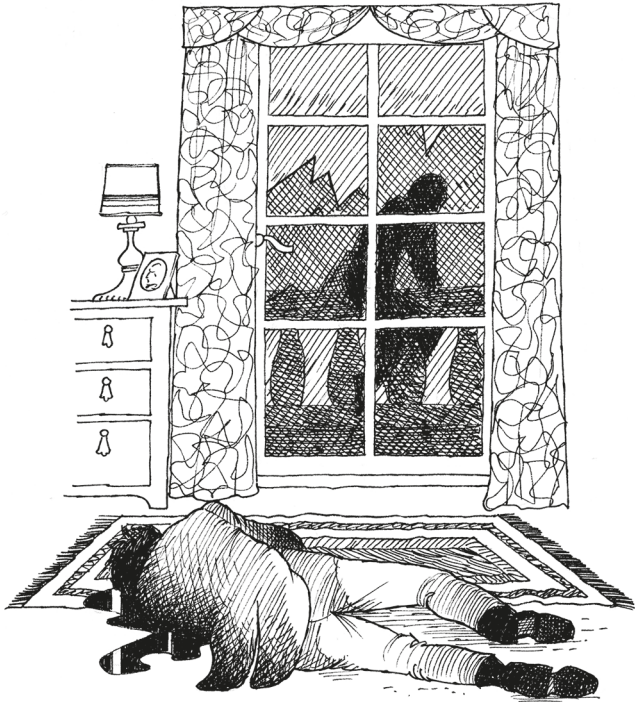
Veel puzzelplezier!
Tim Dedopulos

Joshua Cole

ZAKEN

De indringer

Sigmund Huydgins is vermoord in zijn zitkamer, gedood door een enkele messteek in zijn keel. Hij wordt gevonden in de luie stoel waarin hij altijd zit, die richting de open haard gedraaid stond, voor de grote openslaande deuren die leiden naar een gezellig binnenplaatsje. Althans, daar zouden ze naartoe geleid hebben, ware het niet dat ze dicht zijn geschilderd. De tuin is rommelig, overal liggen herfstbladeren. De kamer toont geen sporen van inbraak of van een gevecht. Ook is er, voor zover de familie heeft kunnen ontdekken, niets gestolen. Het moordwapen, een doodnormaal mes dat wordt gebruikt voor het bewerken van leer en ander handwerk, zit nog in de wond maar geeft verder geen aanknopingspunten.

Inspecteur Parnacki kijkt bedachtzaam uit het raam naar de tuin. Huydgins was al ruim tien jaar ziek en als gevolg daarvan ontzettend chagrijning geworden. Zijn vrouw, Delpha, heeft vier jaar geleden zelfmoord gepleegd en uit het dossier kan worden opgemaakt dat de boosheid van haar man grotendeels de aanleiding is geweest voor haar wanhoopsdaad. Op het geluid van voetstappen draait Parnacki zich om.

Agent Sullivan komt de kamer binnen. 'De familie is zover, inspecteur,' zegt hij.

'Dank je wel, John.' Parnacki volgt Sullivan door het huis naar de kleine zitkamer die vrij is gemaakt om een begin te maken met de ondervragingen. Hij pakt zijn notitieboekje. 'Laten we beginnen met de verpleegster.'

Lora Ball is in de dertig. Ze komt aardig maar professioneel over en is netjes gekleed in blauwe en witte katoenen kleren. 'Ik werk hier nu zo'n zeven jaar,' zegt ze. 'Meneer H. had vrij vaak aanvallen. Ik was ongeveer de helft van de tijd bij hem en ik heb een kamer in de

voormalige dienstvertrekken. Zijn familie is nooit hecht geweest, dus na het overlijden van die arme mevrouw H. sprak ik hem waarschijnlijk vaker dan wie dan ook. Ja, hij was lastig, maar hij was vooral verdrietig en had veel pijn. Ik was even naar de apotheek toen het gebeurde. Tegen de tijd dat ik weer terug was, was de politie er al. Ik begrijp dat Scott zijn vader heeft gevonden en hen heeft gebeld. Ik wilde dat ik u meer kon vertellen.’

Jeff Huydgins is de oudste zoon van het slachtoffer; goed gekleed, met een wat roofzuchtige uitstraling. Hij leek eerder geïrriteerd dan verdrietig door het verlies. ‘Ik heb de zaak ongeveer elf jaar geleden overgenomen, nadat Pa ziek was geworden. Na mijn overname floreerde de zaak. We hadden geen hechte band, nee. Hij was altijd boos en ik was opgelucht toen ik eindelijk volwassen was en het huis uit kon. Maar ik heb aan mijn plichten voldaan; ieder weekend was ik hier op bezoek. Dat is meer dan Scott of Barbie kunnen zeggen. Ik was hier gisterochtend nog en heb toen een paar uur met hem doorgebracht – of we er beiden nou iets aan hadden of niet. Toen ik vertrok was Miss Ball ook buiten de deur. Ik ben van hieruit rechtstreeks naar mijn club gegaan voor een sterke whisky-soda en daarna door naar huis.’

Barbara Rodgers, de dochter van Huydgins, is de middelste van de drie kinderen. Hoewel ze er fit en gebruid uitziet, vertoont haar gezicht tekenen van oud zeer. ‘Mijn man Delroy en ik waren gisteren de hele dag aan het wandelen met onze jongens,’ zegt ze op opstandige toon. ‘We zijn door het Pentonbos naar de top van Hangmans Mount gewandeld en hebben daar gepicknickt. Het was heel fijn. Ik vind het jammer dat mijn jongens hun opa hebben

verloren, maar ik hoop dat mijn moeder nu een beetje rust zal vinden. Van slag? Vergeef me, maar nee, natuurlijk ben ik niet van slag. Hij was een verschrikkelijke vader, zeker voor een verlegen meisje als ik. Ik zal hem niet missen.'

Scott Huydgins, de jongste zoon, is zevenendertig. Keurig en scherp, lijkt hij een beetje aangeslagen. 'Ja, ik heb hem gevonden,' zegt hij. 'Vreselijk. Ik kwam hier rond twee uur aan. Ik probeer als het lukt zaterdag altijd even langs te komen. Jeff was al weg, Miss Ball was er ook niet, dus ik heb mezelf binnengelaten. Ik dacht dat hij een dutje aan het doen zou zijn. Vader was een oude brombeer, maar het was vreselijk om hem zo te zien. Ik had het moeten weten toen ik de deuren open zag staan toen ik aankwam. Vader had een hekel aan tocht. Ik ben bang dat ik ze dicht heb gedaan zonder erover na te denken. Toen heb ik de politie gebeld en op jullie gewacht. Ik kan niet zeggen dat ik echt verdrietig ben, maar hoe je het ook wendt of keert, hij was een centraal figuur in onze levens en het is raar dat hij er niet meer is.'

Nu Parnacki klaar is met ondervragen, sluit hij zijn notitieboekje en knikt hij kort naar agent Sullivan. 'Laten we de dader maar meteen meenemen naar het bureau.'

Wie verdenkt Parnacki en waarom?

HINT

VERF

Een ontluikend schandaal

Vida Teague is een aanstormend acteertalent, klein, mooi en een wispelturig hoopje zenuwen. Een vermoeid uitzierende sergeant laat haar het kantoor van Inspecteur Parnacki binnen en ze heeft nog geen stap in de kamer gezet of ze barst al in tranen uit. De sergeant stelt haar snel voorl en vlucht daarna weg.

‘Het spijt me, inspecteur,’ zegt ze, als ze enigzins is bedaad. ‘U vindt mij vast een domme gans. Het is gewoon zo’n opluchting om te weten dat Paddington Parnacki mijn leven gaat redden!’ Haar stem beeft van emotie.

Hij glimlacht vriendelijk. ‘Hoe kan ik u van dienst zijn, Miss Teague?’

‘Ik ...’ Haar stem valt weg. Dan vermant ze zich en probeert het nogmaals, deze keer klinkt ze een stuk zekerder van zichzelf. ‘Ik ben dom geweest. Ik heb me laten ompraten door mijn man om door een fotograaf wat onverstandige foto’s te laten maken. Bird, heet hij. Ellsworth Bird. De fotograaf, bedoel ik. Ik heb net een rol gekregen in het nieuwe toneelstuk van Chambers, *De koning in het geel*, en ik ga een paar maanden op tournee. John smeekte me om iets waardoor hij steeds aan mij zou denken zei dat Bird discreet en te vertrouwen was. Ik ben bang dat ik een beetje aangeschoten was toen ik instemde. We zijn naar Birds studio gegaan, zodat John zowel de foto’s als de negatieven meteen mee kon nemen. Dat was drie dagen geleden.’

‘Ik begin het te begrijpen,’ zegt Parnacki.

‘Juist. Gisteravond is er ingebroken. Ik kwam wat eerder terug uit mijn werk. Ik hoorde duidelijk een la dichtschuiven, dus riep ik ‘wie is daar?’ maar niemand antwoordde. Ik pakte de pook bij de open haard en liep gespannen naar boven. Mijn slaapkamer lag helemaal overhoop, de negatieven waren verdwenen en het raam stond wagenwijd open. Ik heb gecontroleerd of ze echt waren verdwenen, zelfs boven op de kasten. Voor het geval dat.’

‘Uiteraard,’ mompelt hij.

‘Toen ben ik naar beneden gegaan met een stapel dekens en ben daar huilend in slaap gevallen. Boven de nacht doorbrengen zou ik vreselijk gevonden hebben. Ik lag nog op de bank toen er een envelop werd afgeleverd met de foto’s en met een briefje waarin een behoorlijk bedrag wordt geëist. Nu kan mijn vader het wel betalen, maar hij vond het al zo vernederend dat ik actrice wilde worden. Ik zou hem in ruil vast moeten beloven het klooster in te gaan. Als die foto’s worden gepubliceerd dan is mijn carrière voorbij, ik zit serieus in de problemen.’

Parnacki knikt voorzichtig. ‘Ik neem aan dat niemand van de foto’s afweet behalve John en de fotograaf?’

Ze zucht diep. ‘Bird was niet alleen. Er was ook een meisje bij dat ik vaag ken, een dommig typetje met grote ogen, ze heet, Corinne Cooper.’

‘Drie mensen, dus,’ zegt Parnacki. ‘Hebt u het briefje?’

Ze overhandigt het. Hij bestudeert het aandachtig. Er staat alleen een zorgvuldig getypt bedrag op. Het is inderdaad behoorlijk. Zelf zou hij er tien jaar over doen om het bij elkaar te sparen. Hij verwerkt het bewijs en begint aan het proces verbaal.

Zo'n twee uur later laat Teague de inspecteur de kamers op de onderste twee verdiepingen van een mooi gebouw midden in de stad zien. De voordeur is duidelijk geforceerd maar binnen zijn er weinig sporen van inbraak te zien.

'Alleen de slaapkamer is doorzocht,' zegt ze met trillende stem. 'Ik heb natuurlijk zelf wel gezocht, maar verder is het nog zoals ik het aantrof.' Ze wijst hem de slaapkamer en gaat zelf snikkend weer naar

beneden.

De slaapkamer van Teague is riant, ruim voorzien van meubels, en ligt volledig overhoop. Het raam staat wijd open en het kille oktoberweer dringt binnen. Het licht is nog aan en de grote ventilator aan het plafond draait, wat de kamer nog kouder doet aanvoelen. Het straatgeluid is verassend luid. Inspecteur Parnacki doet zijn jas nog iets beter dicht. De twee grote kledingkasten staan allebei open en zijn rommelig. De andere kast is leeggehaald en zelfs de inhoud uit de kleine lades van de kaptafel is op de grond gekiept. Kleding, make-up en andere persoonlijke eigendommen liggen achteloos over de vloer verspreid.

Voorzichtig stapt hij naar het raam. Het hout van de kozijnen lijkt niet beschadigd of geforceerd. Hij steekt zijn hoofd uit het raam. Direct onder hem, zo'n vierehalve meter lager, is een kaal bloemenperkje met in de aarde twee laarsafdrukken duidelijk zichtbaar. De neuzen van de laarzen wijzen naar de muur.

Hij draait zich weer om en laat zijn blik door de vernielde kamer glijden. 'Ik weet genoeg,' mompelt hij.

Wat is Parnacki opgevallen?

AANWIJZING

OKTOBER

